

JURI S PUŠO

DOLGOČASEN LIST

za

lahone, nemškutarje, magjarone
i druge nerodne ljudi.

Tečaj
II.

Število
12.

Strelna udri iz višine, izdajalca domovine!

Juri s pušo zabavlja vsako drugo in zadnjo soboto v mesecu — kadar ga ne konfiscira policija — pa saj imamo tiskovno svobodo!

Juri s pušo velja veliko, pa ga pošiljamo in prodajamo le za malo denarja. — Za celo leto velja 3 gl., za polu leta 1 gl. 50.

Naročnino sprejema lastnik, izdatelj in odgovorni urednik:

IVAN DOLINAR

Tisk C. Amati-ja sinov.

Pisma, rokopisi in novci, naj se pošiljajo na uredništvo in upravnistvo: Via Ferriera, broj 323.

Oglašajo se sprejemajo in objavljajo po pogodbi ali dogovoru.

Posamezne številke se dobe v vsih tabakarnah po 10 soldov.

Prihodnja številka izide 11. julija.

Vabilo na naročbo!

Ker smo na koncu prvega poluletja, vabimo torej vse gospode naročnike in tudi one prijatelje, kateri niso bili povabljeni, a še niso naročnino poslali, da je zadnji čas, da poravnajo svoj dolg. Zajedno pa vabimo ostale gospode, da se blagovole naročijo za drugo poluletje.

Ured. in uprav. „Jurja“.

JURI S PUŠO O VOLITVAH

Si mislim: «Pa greš v Ljubljano agitirat, da bodo Slovenci zmagali v velikem posestvu». Res, najprej stopim h baronu Winklerju in mu rečem:

— No, kako pa stoji? Ali bomo zmagali v velikem posestvu?

Se čmerikavo zareži in reče:

«Nemam časa misliti na veliko posestvo, imam preveč skrbi, da Šukljeta urinem v dolenska mesta».

— Kaj vam bo pa Šuklje koristil? — prašam jes.

Reče tisti baron Winkler:

«On je za Avstrijo in za katoliško vero».

— Tako, — prašam jes — ali Klun ni za katoliško vero in Margheri; ali so mar Poklukar, Hohenwart in Pfeifer rusofili in panslavisti?

Ne reče nič tisti baron Winkler, jes pa tudi ne; naredim velik poklon in grem z svojo pušo po stopnicah dol, ter si mislim: «Greš še Svetca, Kluna, Poklukarja in Vošnjaka prašat, kaj so storili za zmago v velikem posestvu». Grem naravnost v čitalnico, tje v listo gosposko sobo, kjer sedijo velike glave skupje, in res jih najdem vse zbrane.

— Dober večer gospodje! — rečem in položim svojo puško v kot, — kako pa stoji z volitvami?

«Izvrstno, izvrstno!», zaupijejo vsi, «Šuklje ne bo voljen».

— To je že lepo — rečem jes — pa kako stoji v drugih krajih? Ali bomo zmagali v velikem posestvu, v Celju, Mariboru, v Poreču, v Beljaku in Velikovecu?

«Kaj nas to briga», rečejo vsi, «da zmagamo le proti Šukljeju, drugodi naj zmaga povsod nemčur, to nas nič ne briga!».

— Če vas to nič ne briga — rečem jes — potem pa lahko noč!

Vzamem svojo puško, se obrnem na peti in odvrinem iz tiste slavne gosposke čitalnice k figabirtu, da bi prišel spet enkrat med prave slovenske korenjake, ki niso hlač trgali na Dunaji in v Gradcu, ter si tam niso pokvarili slovenskega duha. Res, najdem tam nekaj možakov žuljevih rok, ki so se pogovarjali ravno o volitvah Eden reče:

«Naj zmaga Slovenc ali Neme, darki so vendar zmirom viši». Drugi reče:

«Takih je zmirom več, ki vlečejo na mesec iz cesarskih kas, zato je pa zmirom več davor». Tretji pa reče:

«Če morajo že taki biti, ki živijo od naših žuljev, je vendar boljši, da so Slovenci, kakor pa če bi bili Nemci. Zato bom jes volil Slovence».

«Res je», reče četrti, «moj sin tudi študira, morda pride tudi on še kedaj h koritru».

«Pustite te volitve pri miru» reče peti, «odkar Slovenci nemamo pravega vodnika, gre vse narobe; vsak hoče biti preak, če pa nema srca za ljudstvo, je to zgubljen truda, ljudje mu ne zaupajo, zato pa ne pridemo nikamor naprej».

«Menjka pač starega Bleiweisa», reče prvi, «a ko bi bil ta še živ, gotovo bi Slovenci zmagali v velikem posestvu, pa tudi v Celju. Mladi prvaki pa le drug drugega spodrivajo, na skupno korist pa ne mislijo».

— Res je taka! — zaupijem jes in potrkam z svojo pušo tako močno na tla, da se šipe v oknih stresejo. Vsa prestrašena prileti kletarica in me praša, kaj da hočem.

— Tri litre vina! — rečem jes — za te poštene možake; v čitalnici med dohtarji nisem slišal tako pametnih govoriti, kakor tukaj.

Vsi veseli so me potem močje prosili, naj jim ktero zapojem. Jes pa sem kar to iz trte zvil:

«Kaj maramo mi,
Smo fantje mladi,
Če drug nas ne tepe,
Se tepemo mi!

Nemčur se smeji,
Za hrbtom stoji,
Si misli: Le čakaj,
Saj moj boš spet ti!»

Slovec ni spoštvan,
Ker sok je neslan,
Če je pa pečenok,
Postane strašan.

Oj smešni ste vsi
Politikarji vi,
Saj križiki baron
Se vam vender smeji!

Sramuje se brata,
Pokaže mu vrata,
Pa drug dan bedak
Je spet siromak!

Foreggar je tič,
Pa vi ste za nič!
On 'ma svoj mandat,
Pa vi pojte spat!»

Avdijencija na Olimpu

Komično-satiričen epos, speval Fr. Zakrajskios

II. SPEV.

(Nadaljevanje in konec.)

(Prej ko stopiva, našepeta mi stražnikor eden —
Toda, da Zevs ne zapazi, ker sicer bi palica pela;
«Dobro došli, gospodine! Dans bo pijaca. Presneto
Ste pogodili le — to! Gotovo se goba nakrhne.
Mašče tud zmanjka vam ne, ker do bote jutri lovili —
Dans povele je že — kaj tolste divje prešiče.
Tu na Olimpu, da, iz dimnika vedno kadí se.
Sicer pa bodo visoke reči: veselice, banketi,
Igre olimpijske, plesi, govori in gluma. — Čestitam!».
«Hvala, amice!» — odšepetám mu — «bog me je videl,
Živel idealist, . . . materjalistom pa bobovo slamo!» —
Zevs mi namigne, in zdaj v stopnjišče, ki pravo je čudo,
Vratnici glej iz debelega bronu. Na desnej izbuknjen
V zlatu ogrozni Ahil, v levici sè ščitom neboškím,
Z desno ponosno naslonjen na meč, novsmiljen kar zdi se,
Vabi da v drobaj bogove in smrtné junake. Na levej
Hektor, ne manji junak, opravljen ko zadnjikrat v gradu
Svojih očeter, jemaje slovó pred Andrómahó stal je,
Da se nikdar ne póvrne v naróčje soproge in svojev.
Ali hvaležni bogovi hoté počastiti zasluge
Cenjenih mož. (Ni znana svetá jim — plača navadna!)
(Toda naprej, da kaki kritikus ne zahudí se nad mano,
Češ, ti leni patron, iz stopnjišča se enkrat skobaljaj!
Njemu pa djal bi: «Oho! Pa se ti mi na delo pripraví,
Ako si, bráte voljan, in — če moreš! Hic Rhodus, hic salta!
Da bi je, ovec, ki se bojé te! . . . Kaj vruga! Ne smel bi
Piskati vsak na svoj dulec, po svojej naravi in moči?
Marsikteri že kritik dandanes na moč je nesramen,
Ino Efa in Hin že po slovstvih nista več prava.) . . .
Zevsov nekaj kalnotni pogled me opomni, da treba
Nogo prevzdignoti z mesta. Grera med samimi bogi,
Koji stoje na konceh prsobranov, pod temi pa bele
Kartijate. Stene ogromne predstavljajo malbe,
S kistom nesmrtnim posnete iz Homera pesni nesmrtné.
Te in neskončne hodnike obseva svitloba odzgoraj,
Koja po stehi kristalneje se jasno vlija v osrednjik . . .
Marsikteri turist, ki goré presmukava in dole,
Vse temeljito popisó; ne uide, bog varuj mu biljka,
Ali kak jokav poet (že reči sem hotel: dodijavec)
Vse izpové ti občute, (elo one, katerih — on nima),
Ino z «ojjmene, ah!» ti našpika natrpano pesem.

(Časi prestrečni, ko kupeev blagó tud' tako naide) . . .
Jaz popisaval ne bom pa predpoldnice. Samo porečem,
Vsega da imela sva dosti! Bil Zevs je kaj židane volje,
Ino vés milostiv je razpravljaja moja poslušal,
«I!» — začudi se zdaj — «kaj zlomka pa dela dragočo?»
«Sire!» — odgovorim mu — «ne zve se, kar ne godi se,
En le primer dovolite! Takó govedina je draga,
(Ne zamerite pa, da eksempl tak nízek narajám,
Toda čevolj tišči, in zoprú je sok nezabeljen)
Kdor da premožen kaj ni, za njo si le usta obríši.
Revež ostane povsod, ostane le uboga pokora!
Kteri je vzrok? O kteri, če ne preobilna izvoznja,
Djal bi, nespametna vól tja dol', kjer limoni po gozdih
In pomaranče eveto? Sunt certi denique fines!
Vsaka koklja, gospod, pred svoje piške pobrska.
In da izvoznjo volóv omejiti kaj bi ne bilo,
V tem, ko nam osli vsi ostanjce mirni v deželi? —
Zevs zažene krohot, in nalije mi srebrno kupo,
Vstane, dotekne se skrivne zmeti tabureta, ki blizu
Njega divana je stal, bliščega v zlatu se dirno,
Ino — o čudo! — tekoj odpré se dvorana — en Kremelj!
Kaki zakladi! O kako orožje različno in krasno!
V hipu tem istem pričné se gibanje strežajev in strežnic
V gradu. Na to zadoni pa stopaj mogočen in šumen.
Zopat potisne vse. Dvanajst pa devojk nevmrljivih,
Glej, na blazini prinese Rólanda rog čudodelni,
Kojega zgubi junak je z životom v bitki ronsvalskej.
Zevs ga nastavi, zatrobi in zdajci Merkur se prikaže —
(Etiketa veli, in bogovi se skličejo z čudom.)
«Dragi mi sine! Peruti na noge, ker dela so časi,
Idi, pa skliči na shod, kar čút le ima za umetnost.
Širen je svet in voljan — manifest pa ta — le razgrni
Kamor pripelje te pot, beseđi pa le dosti porabi.
Tu na tem listu (le pazi!) zapisani so diplomatje
Dvorov evropskih. Le tém se predstavi in daj jim vabila.
Mesto da tratijo čas po jezerskih kopljih traviljskih,
Bogme, se naučé mi se tu marsičesa, kar manjka.
To pred vsem v balansiranjí; v tem še mi niso kaj trdni,
Zabití toda ne smeš učenjakov in doktorjev, kojih
Vse mrgoli, in glavíc nadepolnih Tud teh ti ne zmanjka.
Disputacije bodo, banketi, olimpijske igre.
Ah pa, daleč je pot — tu otec globoko vzdihne —
«Kaj zapeljive so zanjke po svetu, zabrel bi kaj lahko
Med nihiliste ali — med sodrgo prostih zidarjev.
Teh se ogiblji, o sin, povsegod ko gadov strupenih;
Kajti, kakor Rousseau govori, prav taka je, taka:
Društvo kazí; a o tem še bodemo čuli razprave.
Svet je pa dansi že tak, da ti zmoti lahko bogove».
Reče, in ganen na moč, zdaj Zevs Merkurja poljubi.
Ta pa: «Da si mi zdrav!» odvrnoviš spusti se čez Balkan.

(Dalje prihodnjic.)

JURJEGRAMI

KRANJ. Tržiški nemčurji so iznašli «zarbo» za lase.
Poslati so jo en lonec Bismarcku in, glej čudo, čez tri dni
je imel Bismarck uže 7 in pol lasov

LAŠČE. Neka slana, ktero pri nas ljudstvo «aver-
špehergijado» imenuje, pobrala je Zalojarja, iz odpadkov
te slane, pa se je pokazal zrelčani «Wiesenaus». Kóčevarji
bodo baje priromali občudovat 9. čudo sveta i to na pustni
torek!

GORICA. Vsi oni slovenski deželni poslanci, ki so
na dan volitve v veleposostvo glasovali in agitovali za na-
sprotnega kandidata, sklenili so, da odložijo svoje mandate,
kot slovenski poslanci. (Nekoliko poštenosti vendar le imajo.
Ured.) Obadovič.

BOLEC. K zmagi Hohenlohe-vi, rekla je neka oseba,
ki ima velik križ z nosom — pardon! z nosovi, da je to
njegovo delo.

LONDON. Vamberj je zbolel na rusofobiji».

TELEFONADE

Se. ANA. Škorja, Kavalirji, Ladronelli, Brigantini in drugi uradniki v klavnici, tarejo slovenske trgovce, da je strah. (Tem gospodom bo «Juri» v kratkem posvetil.)

LOCO. Apollonio je zvil «petelinu vrat», — ker je kričal «Živio Nabergoja».

Se. ANDREJ. Zorzetu Cattalanu je cikorkja odnesla več hiš, zato njega jeza na «Liraša».

PIAZZA GRANDE v Trstu. Čatota je stresla španska kolera, da je le «majaron» zavohal.

VIA BELVEDERE. Vino pri «Stiriani» diši po «Cikorkji» — naši ljudje ga ne marajo.

IZ BRD. Šior Dreuša iz Podgore, šior Komar detto Florin iz Kviškega in meštri Žvan iz Smartnega, so prav nevarno zboleli na vročinski bolezni. Urok bolezni je njim nepovoljno rešenje računov v Smartno-Kvičanskej županiji. Njih zdravnik, Jožef Štekar detto Botca iz Snežata — je konstatiral, da ni jim več mogoče pomagati. — Bog pomagaj! (Ali bi ne bilo dobro, da se takim s pikonom pušča? Ur.)

HUDIČ NA OPČINI

Jože: Kde si dobil obleko?

Tone: Kupil sem jo od Požarja.

Jože: O, jejmena, ti si jo kupil od hudiča, vse pravi, da je hudič.

Dr. MAHNIČA nikar

V pisarnico sem svojo zrl,
Ki črk si rodila brez broja!
Skrivnostno snuje roka moja:
Nikjer je stalne ni stvari,
A prah moj vendar se zgubi.
V pisarnico sem svojo zrl,
In videl vedno sem vrtenje,
Umirajoče to življenje,
Prorojevanje, prenavljanje,
Iz logike v norost presnavljanje,
A resnice nisem vzrl nikjer!
Brezumni Mahnič plakaja toži;
Ko pade cvet njegove roži,
Ko izmej nasprotnikov kateri,
Njegovega duha v grob položil,
Češ: sovražni brat mi je umrl!
In — resnice ni!

V pisarnico sem svojo zrl,
Tam pačenje sem stvaril,
A resnice nisem vzrl!...
Začetnik moj ki si me vstvaril,
Duha iskro razžariti pozabil,
V oklep neumni jo zaprl —
Zakaj? Niti ti ne veš!
Ko neumnosti boš ječo strl,
Ne bom umrl!

Na bedarji poženo peroti,
Ki jih iz dola solz in zmot,
Razvije na meni znano pot,
Kam? Ne vem, če hitel tebi
bo naproti,

Da enkrat tvoj obraz bi zrl,
Da zrl bi solčno jasno lice
Obraz ljubozni ni po meni pa-
čene resnice!...

To neumnost pa neumnosti iz-
ročje,

In stranka moja ob noč pozabi
kraj

Kriječ ostanke te!

In žal mi je! Stranka zabi naj!

Ti ga ne zabiš!

Za novo neumnost moj prah
porabiš, —

Za kako? Kaj jaz ne vem!

Ti nisi gospodar!

Iz neumnosti vzgoji ti butico,
Podari logu ptico kvakalico,
Katerokoli vstvari stvar,
Kedor bi pa ko jaz na sveti
Imel se jeziti in rohnjeti,
Mej dvomi zmotami viseti —
Dr. Mahniča — vstvariti
nikar!

Tone se strese na vsih udih, ko to sliši, vso noč ni zatisol očesa. Drugi dan pomete v kupe vse kebre po omari, da mu izplača obleko, katero bi bil sicer na obroke plačeval, misleč, da je rés hudir, ki obleko na tak način prodaja. Strah.

Poprova štupa

Indipendente joka na Jeruzalemskih razvalinah ter poje jeremijade.

Šior Poldo Mauroner se je vtopil v cikorkji; njegovi pajdaši ga niso mogli rešiti, čeprav je čez klastro dolg; klobuk mu se še vidi iz cikorkje.

Rojanska Fr. in I. Primožiča sta šla v Ribnico metle „fasat“, da pometeta Trst nadležnih tujcev-Kranjcev. Možaka bosta zaprla cikorkjo v hlev, da bo gnojila še dalje z odpadki irredento.

PRI VOLITVAH

Matevž je prišel v Trst, da voli Nabergoja. Ko zamišljeno po ulicah koraka, zakliče ga nekdo: čujeste vi, vi — slišite! Matevž se obrne in vidi, da mu iz krème nekdo namiguje, pojte les! Matevž stopi v krème, voščee dobro jutro. Lahon: čujeste, ste ga že frustuk? Matevž se odreže: ne, gospod!

Ben, sedite ga tukaj na banko, he, kamerjera! per-
neste ga bira za moja prijatelj, pa tripa. Živio!
in trčita se kupicama. Zdaj začne Lahon Matevža
obdelavati: Čujeste ga Matevž! Jaz sem dobro au-
strijako in ga imam rada slovenski, kaj boste votiral?
E, — é! ne vem, nemam škode, jo ima moj kompare.
Ben, ben, reče Lahon, vi ga zapišete na tista ceglec
Mauroner. O, ja! reče Matevž. Tista je brava, je
Triestino, ga ima flike. Matevž: Ben, tako pa mi
dajte kaj denarja, pa bom zapisal na škedo Mau-
roner. Tu ga imaš 5 fiorini, pa ta cegleca, pa pojdi
do kompare, naj ga pride na mene, ga bom mu dala
tudi 5 fiorini, če ga bo votirala za Mauroner. —
Matevž se je komaj smeha zdržal, ko je skozi vrata
šel; potem pa je dejal: Prokleti irredentaš ti, pa
sem te „narihtal“! Matevž pride do svojega kompa-
reta in mu pove; ta pa pravi, prav je! danes bomo
imeli našo dnino dobro plačano. Vzame z sabo še
tri može in gredo v tisto krème in vsak je prijel
5 gld. Lahon jim je sicer zapisal Mauronerja na
glasovnico, pa, ko so prišli daleč proč, prečrtali so
Mauronerja in Nabergoja zapisali. Čez nekoliko časa,
dobil jih je Lahon ter jih vprašal, če so oddali
listke; ti so pa kimaje potrdili, da! Taká va ben!
reče Lahon in otide.

SLOGA MEJ TRSTOM IN OKOLICO

Okoličan: Prej so vsi ti o slogi mej meščani in okoličani govorili in pisarili, a zdaj so me napadli ti komarji s zbadajočimi sili. — Juri: Oblast jih udari! jaz jim bom dal, ka jim gre. — Okoličan: Juri, ne trati praha radi te golazni, to pusti meni — počakati hočem, da se jih več nabere in potem pa pohodim ta drobiž.

K volitvi Hohenlohe-ta

Na goriškem je bila volitev veleposesiva, skoraj taka, kakor prilika o desetih devicah, le da volilcem mesto olja je manjkalo discipline, ali še bolj podobna onej priliki o se-javeu: nekoliko jih je vlada pritisnola, nekoliko jih je Ritter vlovil, — druge je Böckmann zadrnil, nekotiko Pavletič nagnal, zopet druge so mešetarji na petake i desetake vlovili — tako so ti na dan volitve tavale te narodne poturice in popevale to le pesem:

Slovenci smo,
Prevladni smo,
Tujee ljubimo.
Kozlovi smo
Se trkamo
Rogove 'mamo.
Drum, drum, drum...
Hohenloha ali Pace
K' imata desetakov,
Bomo volili,
Bomo volili!
Za tem se skrili —
Slovenci smo,
Kozlovi smo,
Rogove 'mamo.
Se tresemo
Se klanjamo
In dajamo
Poturicam
Glasovnico.

Da capo al fine. To pesem sem si naročil po prijateljskem potu pri firmi Ritter, Böckmann et Pavletič. Črteček.

1. Goriške novosti

* Volitve v občinski zastop so se vršile navadno. Pred avlo sta čuvala potomca starih Rimljanov Čuk in Peric, da ne bi Slovenci volili, in z njih navzočnostjo razžalili italijanski značaj italijanske Gorice! Slovenci! zdržali se smo prav lepo volitve, kar je tudi sam „Corriere“ hvaležno pripoznal, ter takt Tonklija hvalil. „Smešno bi bilo slovenske kandidate za goriško občino postavljati“. Čemu Gorico italijanskih valov braniti? Brigajmo se za občinski zastop na Otelci in v Žabljah! Tam, tam je nevarnost poitaljančenja večja, a ne v Gorici.

* Pajer je porodil kneza Hohenlohe-ta. Kaj in in koliko mi Slovenci od njega upati smemo, to nas uči skušnjava s njegovim duševnim očetom Pajerjem, osobito pa zadnja pravda proti Fitzu et C. — Slovenci so se vrlo držali proti Hohenlohe-tu. A vender se je našla kukavica, ktera je nekaj slovenskih glasov za Hohenlohe-ta pribauzirala. — „Juri“, pripoznaoč mnogo zaslugo, sklenil je, da se Bolku, za posebno Hohenlohe-tovo agitacijo in, ker on gotovo kakovo odlikovanje pričakuje, izroči korenova medalja I. reda, na dolgej vrvi brez takse.

* Gradiščanje napravijo monument v spomin državnozbornske volitve 29. maja. Ne zmaga ampak

postopanje „Unionistov“ dà jim dovolj povoda. Neki udje društva Unione so naskočili — horrible dictu — stranišče, v katerem so duhovna vedli —

Ma bravi! To je junaštvo! Sicer — smrdi nekoliko, pa delo je vredno, da je zgodovina zabilježi, saj enakega slučaja nismo še slišali! Ako bi kdo, recimo e. kr. poštno vodstvo v Trstu, natanjnosti tega junaštva vedeti hotelo, naj se do e. kr. poštarja Massari-ja obrne, kteri te stvari jako dobro ve.

* To umazano junaštvo smrdi še clo Unionistom preveč, kteri so 11. t. m. zberovali, da bi izbacniviš nekoliko teh junakov, pred svetom tega madeža se očistili. Vse zaman!

Poznamo vas po vaših govorih in po vaših djanjih! Evviva la vostra balda gioventù!

* C. kr. sodnijski tajnik Spongia-goba je široka usta odprl ter govoril i njegove besede so vredne, da jih zapamtimo.

80letnemu starčku Perišču, neveščemu italjanščine je te le zlate besede v obraz vrgel: „Se non parle l'italiano non è mia colpa, ma vostra, dovevi imparar!“ — Nekemu Semoliču pa: „Oggi ho fatto troppo poca marena per parlar schiavo, se crede parlè italiano, non la mi va giù questa maledetta lingua“ — to so res krasne besede v ustih moža, kteri v imenu cesarja sodi!

To majhno gobasto človeče, porodilo se je v Istri ter v Padovi kulture nasrkalo, nevešče nemščine in slovensščine, psuje in draži naš narod. Kos dobrega kruha mej Slovenci „mu že gre dol“, Slovensščina pa ne! Visokorojeni g. doktor Tonkli! Potezovali ste se na Dunaju, da bi se zidalovo novo poslopje za goriško sodnijo. Naš narod vam bode bolj hvaležen — ako na Dunaju dobro metlo pri-skrbite, ktera vse one e. kr. uradnike iz naših pokrajin pomete, kteri ne le, da Slovensščine ne umejo ampak se s to nevednostjo javno bahajo à la Massari in še clo narod psujejo in dražijo à la Spongia!

* Ko je Spongia Slovenca tako oštel, izgovoril je advokat Venuti: „Ben deto!“

Komu goriških Slovencev ni ime Venuti znano? Ta advokat stanuje v Rastellu, njegov oča Pietro Venuti, pa je privandran Italjan, prodaja kavo, cukar, olje in druge kolionale tudi v Raštellu. Slovenci! zapomnite si ta napis, več vam ni treba reči.*

* Prijatelj! Kakor razvidite, vstreženo vam je! Kar se pa tiče „Judrija“ reke na vlaškej meji, vam povemo, da za to je pri nas obveljalo poimenovanje „Idrija“ ali „Idrija“, namesto „Judrijo“, ki je le slov. popačena beseda, prenešena na vlaški jezik. Juri.

Dalje v prilogi,

Juri piše politiko

Svet je okrogel, zato je na njem vse opotočno. Zemeljsko površje je suho in mokro. Mokrega je več — suhega manj. To vse sem jaz premeril. Jaz pa imam dva brata, imenom: *Principal* in *Kapitan*. Prvi orje zemljo — drugi brede morje. Jaz ljubim resnico in pravico; tak je tudi moj brat *Principal*; prav zato vlada mej nama čista bratovska ljubezen. *Kapitan* je preveč posveten; samo denar in le denar roji mu po glavi. Rad bi spraval denar celega sveta v svojo mošnjo. Tacega lakomnega brata jaz ne maram.

Lakomni in sebični brat *Kapitan* prisvojil si je veliko deželo *Vindijo*. Ker jo ne zna obdelavat, raste v nji trnje in osat, mesto pšenice in grozdja. Jaz, spoznavši to ne malo napako, pošepnem svojedobno bratu *Principalu*: „Veš brate moj! *Vindijo* vzamiva *Kapitanu*, da ne bode sčasoma še bolj zanemarjena, kakor zdaj“. *Miroljubni Principal* pa mene ni ubogal, a zdaj se uže kesa. *Kesanja* pa bo enkrat konec in takrat bom jaz vzel svojo risanko, pomignol *Principalu*: *Vindijo* bova vzela sebičnemu *Kapitanu*.

Mej vzhodom in zapadom biva mogočni vladar *Justinjan* (to ime mi kaj lepo prijetno doni na ušesi.) *Justinjan* pa ima do mene veliko zaupanje; no lahko ga tudi ima; vsaj meni je le za pravico in resnico — laž studim iz vse in cele duše. Te dni poklical me je vladar v svoje stolno mesto na posvetovanje. *Justinjan* me vpraša: Kakšna li politika bi bila najboljša za moje carstvo?

Jaz rečem in nasvetujem: „Daj svojim narodom enake pravice, pa trdno se zveži z bratom *Principalom*; sovražniki celega sveta ti ne bodo mogli do kože — carstvo tvoje pa bo slavno in mogočno“.

Moj nasvet je *Justinjan* radostno vsprejel.

V tej okolnosti sem tudi vže govoril z bratom *Principalom*. Poslednji je take zveze popolnoma zadovoljen. Rekel je: „Juri moj dragi! Karkoli ti spoznaš za pravo in dobro, to i jaz rad potrdim. *Justinjan* je od nekdanj moj istiniti prijatelj; zdaj pa se bo to staro prijateljstvo obnovilo in še bolj utrdilo. Ta tesna zveza je moje, t. j. „*Jurjevo delo*“. Vsak ni za politiko — jaz pa ja!“

Da sem pravi politikar spozna se uže iz tega: Kadar govorim z *Romanovičem* ga šuntam in dražim proti *Grmanoviču*; kadar pa govorim z *Grmanovičem*, ga šuntam in dražim na *Romanoviča*. — Jaz nisem prijatelj ne z enim ne z drugim, ker oba poznam od starih časov do najnovejše volitve velicega posestva na *Goriškem*. „*Jurjevo žlahto* jaz sovražim“ — rekel je *Hohenlohe*. Če mojo žlahto sovraži — sovraži tudi mene, ki imam pušo naj obrnjeno in nastavljeno.

Nekateri malopridneži očitajo in nesramno se posmehujejo, da moja žlahta na *Goriškem* ni še zrela, ter zadošti prebrisanja za volilno politiko. To je grdo sumničenje! Res je, da so nekateri *Slovenci* volili *Hohenloheta* v državni zbor, a to so učinili z veliko previdnostjo, opirajoč se na izrek sv. pisma: „Stori sovražniku dobro . . . tako dovršiš najplemenitejšje delo“.

Precej, ko je *Hohenlohe* izustil besede: „Jaz sovražim *Slovane*!“, ovadil sem to mojemu bratu *Principalu*. Poslednji pa svojemu prijatelju *Justinjanu*. Ker imamo mi trije zdaj svetovno politiko v rokah, prišli bomo svitlega kneza za ušesi, zakaj je tako *Slovane* razžalil. To kazen bom predlagal jaz — politikar
Juri.

KAKO JE CIKORJAŠ VOLIL ?

Žganjar je imel hlapca, sam je bil bolan, srce mu je pokalo, ko ni mogel za *Mauronerja* svoj glas oddati. Pa ko je sila bila največja, misli si, poslal bom *Boštjana*, hlapca, mesto mene, vsaj ga ne pozna živa duša.

— *Boštjan*, tu imaš volilni listek, pojdi v *Via Nuova* in vrzi v škrinjico to glasovnico!

„Dobro!“, reče *Boštjan*.

— Oha! stoj! — pravi mu gospodar — tu imaš recept; pojdi v lekarno in mi prinesi zdravila, katera mi je zdravnik zapisal.

„Dobro!“, odreže se zopet *Boštjan*, ter pomečka v roki oba listka in če odditi.

— Stoj, stoj! — zakriči žganjar — vzemi voziček in pojdi po nekaj vrst žganja h gospodu *X.* v magazin. Tam pusti voz, potem pojdi volit in na to po zdravila; na zadnje pa po žganje.

Boštjan gre najprvo v magazin, tam pusti voziček in posodo, ter odda glasovnico v pisarni. Zdaj si misli, najboljšje je, da grem v lekarno po zdravila; ta vedno več časa potrebujejo, da jih lekarnar pripravi in potem grem še le volit. Stopi v lekarno, ter pusti listek za žganje, rekoč: bom se kmalu vrnil! Zdaj steče na volišče. Komaj se je med okoličane v vežo zgnedel, hoče biti prvi. Ludje ga poprašujejo, katerega bo volil, on pa ni hotel ničesa povedati, še manj pa listek pokazati, in akoravno sta ga *Kukec* in *Kukovica* prašala, ki sta imela polne žepe figove cikorje — ni hotel nobenega poznati. Ko na vrsto pride, odda listek, a ker je listek bil druge barve od navadnih glasovnic, ga komisija pregleda, ter bere: „10 gramov kinina, 6 gramov morfina“ itd., na kar so se vsi nasmejali.

— Pojte v lekarno — reče mu predsednik — tu za vas ni zdravil!

„Bes te plentej“, si misli *Boštjan*, „gotovo sem zmešal vse. Da bi bil vsaj naredil križ na glasovnici, kakor sem pri vojaki na puški, da sem jo poznal“.

Najprvo gre prašat v magazin, tam so mu dali glasovnico. Zdaj je tekkel v lekarno po listek za žganje, da ga hitro v magazin odnese, ker je pozno bilo, potem pusti recept v lekarni, povsod je moral čakati, a med tem je komisija zaprla volišče, ker je bilo 2 uri uže odbilo. Se praska za ušesom, „kaj bo gospodar djal, ko mu povem. *Korajža velja*!“, si misli. Ko pride domu, naglo ga praša gospodar, kako da je šlo.

„Vse dobro!“, reče, zmaga je naša, imamo uže 3000 glasov, okoličani so poparjeni.

— Dobro *Boštjan* — reče gospodar — tu imaš za par litrov vina; pojdi in kriči dobro: „Evviva *Mauroner*“!

Boštjan gre zvečer v krčmo, a ko je vse zapil, začne kričati: „Evviva *Mauroner*!“. Pa ubogi je skupil; navzoči so ga prisilili, da je klical: „živio *Naberjog*!“.

Ko je gospodar na večer izvedel izid volitve, začelo ga je tako po črevah griziti, da je takoj pozval dr. *Ciatto-ta*, ki mu je zapisal 1000 „*Alabard*“ friganih na petrolji in 2 lota olja od zvonov židovske cerkve, da si popek maže, ker drugače bilo bi po njem!
Ožbe.

Komarjevi parklji ali navod žandarmom na Proseku

Ker se je uže parkrat pripetilo, da so žandarji, ki v gorenjej okolici pod magistratovo komando stoje, zaprli marsikterega čisto brez potrebe, ker bi lahko njegovo ime zapisali in ga na odgovor pozvali, padlo je *Jurju* v butico, da ne bi svoje službe in oblasti zlorabili, napisati ta le navod:

„Vsak, kdor pride iz *Trsta* na *Prosek*, ali še celo v *Križ*, moral bi skozi žandarmerijsko kosarno iti. Stražmeštar bi mu položil nek slavometer na prsa, ki bi pokazal, koliko stopinj, da ima slovensčine, ter te stopinje po kolofoniji, eh kaj še! po telefonu *Pimpachu* v *Trst* naznanil. *Pimpach* bi zopet te stopinje po svojem grčometru sodil, ako odgovori, da je nevarnost, takoj bi se vrnil v *Trst* in ne bi treba zapora. Ako bi pa kolofoniral *Pimpach* iz *Trsta*, da je prehudo, moral bi se krotiti tak *Slovenec* z cikorjometrom, kar bi ne škodovalo. Ako bi žandarji še ne bili gotovi svoje stvari in bi samim sebi ne verovali, naj bi se telefoniralo *Vodopivu* v *Križ* in makar *Pepeu Condotu*, ta dva bi izrekla odločivno besedo in rešena bi bila „*patria*“, strah pri kraju in *Pimpach* bi lako spal“.

Meter.

Medvedove jagode izpod *Polovnika* na *Primorskem*

Birmanec A. *birmancu B.*:

A. Nú, kaj se držiš tako čilavo? Kde imaš kolače?

B. Figa pod nos za kolače! Kaj ne veš, da so mi *nunca škartirali*?

A. Kako je to mogoče? saj pravi, da je „*der vornehmste Bürger*!“

B. In celó škofa je z „*Hochwohlgeboren*“ nagoovoril!

A. Pa vse to ni ničesa pomagalo?

B. Pravijo, ker se je z bikom bil.

Velika nevarnost za kriparce v podjunskej dolini

Retirnova Blažulja: Kaj pa, da si danes, kakor kopriva?

Ztintemova Špetulja: Če sem kopriva, pa pri miru me pusti in svojega nezvestega iskat pojdi!

Bl.: Saj pravim, kopriva, kopriva! Vendar pa peči me, kakor ti drago; ker pa vem, da pod tvojo koprivno škorjo se skriva vendar le blago srce, zato ti nič ne zamerim, le prosim te, povej mi, kaj ti je, morda ti morem pomagati, ali vsaj te potolažiti.

Šp.: Ker stvar tudi tebe zadeva, naj bo! Vedi tedaj, da je zdaj konec našega zaslužka z kriparjenjem; v celej okolici ne dobimo več nobenega kopuna, kure, piščeta, jajca, masla, nič, prav nič, vse je drobno.

Bl.: Za božji del, kaj se je zgodilo?

Šp.: Tisti pliberski „*tielefantov birt*“, ki ima tako bogatega strica v *Bieni*, ima še dalje več gostov, tako, da mora poslopje vedno predelavati, podirati, zopet na novo zidati . . .

Bl.: Pa vendar ne brez stričkovega dovoljenja?

Šp.: *Trepa*, to se samo ob sebi zastopi, kaj me motiš! Tedaj ja na novo zidati, goste od hiše poditi in „*hilt bos helfen kon*“, piščeta mu primanjkujejo, vpreže „*topelšponig*“ in hi! po vasi okoli piščeta kupovat.

Bl.: Da, da, čula sem, da je bil „*topelšponig*“ tudi v *Sterpni* vesli tri dni pred velikovškimi volitvami?

Šp.: Bil je, pa ni našel, kar je iskal; zato bi se bil zadovoljil s petelini, pa tudi teh ni bilo doma, kar pa zlo obžalujem, ker gotovo bi bil prišel v neprijetno dotiko s kakim prav trdim kljunom, s katerim bi bil kak „*hantev*“ nemogoč. In vidiš, kar me najhujše skrbi in jezi in kar je glavna reč, je to, da zdaj kriparce ne bomo dobile več jaje in piščet, ker ne moremo jih „*topelšponig*“ okoli iskati, kakor „*tielefantov birt*“.

Bl.: No, če družega ni, za ta del se nič ne boj! Izvedla sem, da če bi trideset, ali pedeset ranžjev za enega ponujal, mu vendar nobeden nič ne proda, ali ne bode prodal, ali ni prodal, ali kako bi že imela reči, da bi „*falano*“ ne bilo; tudi tedaj ne, če bi sam oni *Gerčar* gospod od „*pecirka*“ sè svojo c. kr. kapo pomagal, ali pa *Svečev* po *Rinkolah* in drugod kozle premetaval.

Šp.: Zdaj sem pa že dobre volje! Živio „*topelšponig*“ kriparija! *Blažulja*! srček! pomagaj mi, jaz moram peti! (Obe):

Pa b' bil, pa b' bil,
Pa b' bil doma ostal,
Pa b' bil doma zaspal,
Zaspal!

D O P I S I

Sv. Križ. (Zbor po vojski, dne 7. t. m. v *lokandi „Alla bella Urška“*.) Zbor otvori baba mesti predsednika.

Urška Bella. Jaz ne pomnim, da bi bil v *Križu* takšen hudič, kakor sinoči. *Bortla* so ustrelili nižje vampa, da mu je ves zatekel in je širok, kakor „*lodrica*“. *Homotu* su hoteli vzeti ženo iz postelje. *Precartanemu* *Pepetu* nobile de *Condoto* so pokončali tako lep „*žardin*“ in tako zijali, da so se bahji zajčki tresli in *Sekulo* je trgalo do petka krč po črevah.

Bortlo. Ti peklenski *Križani* so vsi po zlo-djevo navihani; jaz nisem verjel, da znajo tako dobro streljat, kakor tisti „*Juri ke špuca*“. Ena kroglja mi je pršla v mojo neumno bučo, druga v gobec in tretja, *Urška* moja, prav pod vamp.

H o m o. Jaz ubožec pridem truden iz *Trsta*. Hočem se prav stegniti pri mojej *Marjanci*, kakor „*štofiš*“, na kar se odprejo vrata in zagledam tiste

„ravbarje“, ki mi hočejo ukrasti ženo. „Buh nas vari“, sem rekel, „kaj ste matasti?“ Potem so kričali „fora cikorja, fora! fora!“ Se vé, da potem ni bilo družega, kakor, da sva se morala oba v srjaci skriti v „jejdo“ na kašči. Tako videte, se godi cikorji.

Pepi nob. de Condoti. Oh, moji zajčki imajo danes vsi grižo od sinočnega strahu. Zdi se mi, da jih je prišla kolera. Ubogi jaz, vso hišo so mi odkrili ti prekleti *navergojevci* in še babe so kričale „bašo cikorja!“ Urška moja, jaz bi se poboljšal in skesal, a zastoj. Revez sem jih uže prestal za to. Boli me žolč, ko se spomnim, da ostanem norc za vselej.

Sekula. Jaz znam, da sem bil otročji in zabit; da sem pa v resnici takšen tepec, nisem verjel do danes. Križani me grdo gledajo, ker sem prodal svoj glas za eno „šusterkubo“. Rés, da me je sram pred svetom, pa kaj hočem: Sekula ostane zmeraj Sekula. Uboga Sekula!

Urška proti Bortlu. Vi, kako so se pomenkovali kirurgi, ko so jemali kroglo izpod vampa? Bortlo. Rekli so, ke kva bižonja tajar la tripa, per tirar fora di kontrabas la bala.

Urška. O povero kanj!

Bortlo. Dopo mi ga škavacà dator Zatta duta la tripa e ga manda dentro un tanajo kon denti di kanjica e kon tuti šete dalori ga fato tiramento fora di tripa, koši bala granda, kome de kanon.

Urška. Pa dešo noga ankora bube di panca?

Bortlo. Ši, ši! ankora ga škiribici di šoto di mi, perke ga fato tanajo un žgrafamento e žbregamento di duta panca.

Sekula. Šjor Bortlo miga kaža un poko di šmir di karo per onzi kvel tajo, kaga fato kvel dator.

Bortlo. Gracije Sekula Sekulorum!

Pepi: Mi, mi ga šmir per tuti Križani; mi far tuti portar kibla an paržon. Moštri di sečavi! Prima ga far mi mandar de podešta preštar 50 f. e dopo kaga no più vin, me buta šul faši, ke no manka altro ke bružar. Špetè, špetè, paga ben tuto!

Urška. Bravo, bravo Pepi! ti gaver tuto ma tuto rajon.

Okolo stoječi pošteni Križani so pa kričali: Zo le babe, bašo Pepi, Bortlo, Homo e anka Sekula; fora cikorja, fora, fora! *Matika.*

Kobarid. (Kako se razumijo naši kmetje z novim gospodom poštarjem Palisco.) Drežničar je prišel na pošto, kder je videl novega gospoda ekspeditorja, katerega je nagovoril tako-le:

Drežničar. Dobro jutro, gospod ekspeditor!

Palisca. Dobra giorno muš, koša ga hočete?

Drežničar. Kaj imaste tudi koše na prodaj?

Jest imam sicer en'ga — tist pa mi je prmajhen. Danes bom kupil pri Titu Furlanu, kateri je pri Kotlarju, par prašičkov in če imaste en'ga večiga, le prodajte mi ga!

Palisca. (Vstopil je uprav njegov pomagač, ki je šel ven po nekem opravilu.) Lei! la domandi a quest' uomo, cosa che l' vuole.

Pomagač. Kaj hočete vi?

Drežničar. Jest sem pršu po cajtinge od naš'ga gospoda, pa gospud ekspeditor mi je rekel, da ima tud koše za prodajat.

Pomagač. Kakšne koše?

Drežničar. Koš, da poneseš laške prešiče v Drežnico.

Pomagač. Nesite jih le v Drežnico, ker Kobaridci so že siti poslušati njih kričanje. Tukaj imaš časnike in hodi! Mi ne prodajamo košev.

Drežničar. Kako pa govori tist gospud, da ga nisem zastopu?

Pomagač. Laško govori, on je Lah.

Drežničar. Lah! so vsi prešmenjtrano ubrani in fini — za njih varžet, še bolj kakor mi ubogi Drežničarji. Tud' tist' Tita Furlan, kateri pri mesarju prešiče prodaja je tak, in tisti kateri v Gorici in Trst' s cikorjo oprav't imajo, so ravno take preklenšćane dušice.

Pomagač. Dosti je tega blebetanja, hodi! če ne, ti pokažem vrata.

Drežničar. (Jez.) Kdo hudirja je poslal na to pošto te dobre ljudi, da še slovensko govoriti ne znajo, pa zaukazujejo nas skozi vrata metati, morda se ni oglasil za to službo noben Kinec? gotovo bi jo bil dobil tudi Kinezar. Poštno vodstvo v Trstu je rés pametno!

Iz Kanala. Kakor navadno po vaseh, da ob nedeljah po blagoslovu ne gredo vsi kmetje hitro domu, tako se godi tudi pri nas. Iz bližnjih vasi postajajo možje in se nekoliko časa pogovarjajo, potem pa pobrišejo proti domu.

Minolo nedeljo, uže proti večeru, ko je skoraj vse odšlo, sta se še dva pogovarjala pri „Turjonu Šegalovemu“ in sem slišal, ne da bi me ona zapazila, da ju poslušam, to le:

Tone. Nú, Martin, letos bomo nazaj volil v kamun, ki ste zdi, jest mislem, de cejt be bil, deb' drugo volile, kir tilè so se že napitale.

Martin. Ljub' moj, pustme, mari ni ustanejo ti ke so, ki misleš, deb' druge ble boljš?

Tone. Jest mislem, de ja! če pa je tkuo ko ti misleš, de se že mora vsak pitete, tko ni se pita vsak en cejt, ne pa zmiram tiste.

Martin. Per mej . . . režon imaš! naredimo ko Ernčiance.

Oda dr. Mahničiu o priliki dodatkarskega brcanja v „Slovincu“.

Poklonil P.

Ti mož si rés, da, bistra glava, Evrope širne učenjak;

Vsa na te vsiplje se že slava,

Že od Balkana do Triglava —

Ti vzvišen rés si korenjak!

(Nihé več tebi ni enak!)

Odkril zemljanom ti si čuda,

Pokazal z umom pravo pot

K učenju, ki peljá brez truda,

Kakó se je ogníti zmot,

Kakó pijače sladke — strupa,

Kakó ljubezni vse — obupa;

Kakó naj teče pesmi 'zvor!

Dokazal, da je Bog nebeški

Za se ustvaril rod človeški,

Če tudi je svetá trpín,

Slabosti poln in bolečín —

Izvrševalec hudobije —

Kakó izdaja brata brat,

Kakó se vse za cvenk le rije,

Kakó zvijačno vse se vije,

Kakó živjenja lomi vrat. —

„Človeka vstvariti nikar“

Gregorčičevi so ukazi (?) —

Kdor hoče, naj za njim le gazi,

Vsak bo, naj za se gospodar!

A vkazi ti so polni zmote —

Ti to vse rés prav dobro veš,

Da samo Bog delí dobrote.

Jaz tudi vé — ti to umés

Lepó, ker ti študiral si!

A učnost podiral si,

Ko si „Dvanajst večerov“ pisal —

Ti naročaj si kamenja nabral,

V Ljubljano tje „Slovincu“ ga poslal;

Naj meče! vkazal si ponosno —

Kar metal je takó neznosno. —

A biser naš ostal je ne zadét —

Letélo kamenje je mimo,

In biser naš rodi nam čarni cvét,

Ni mari mu za kamnja — zimo.

A vendar ti še nočeš mirovati,

Poskušáš vse móci še enkrat zbrati

Da bi naš biser pokončal.

„Dodatek“ brž si še ustvaril;

A čuj! s tem délo svoje si pokvaril,

Ti sam polegel si in pal!

Prapór se vrh Parnasa zdaj razvije,

Unič te, uniči in pobije!

Na tleh potrj ležeč zdaj suvaš,

„Anáthema“ in srd iz sebe bljuvaš

In slednjič skušáš z blata vstati,

Ter breo eno biserju še dati —

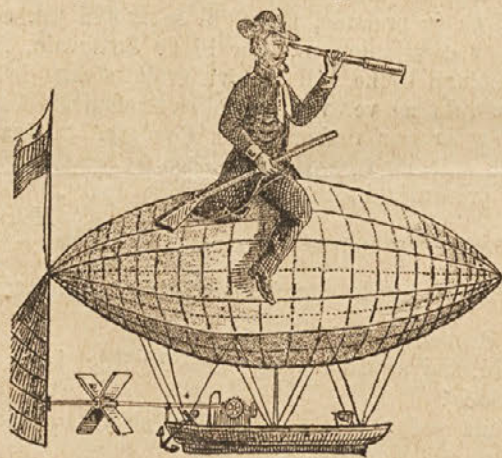
A biser naš se tebi ne uda!

Spričuje to slovenska domovina,*

To pričala bo svétna zgodovina,

Ko bó proslavljala imé možá!

JURI NA KRANJSKEM

V nedeljo, dné 21. t. m., rano v jutro, sem zajezdil zopet balon, ter izletel preko sivega Nanosa direktno v slovensko Ateno, in se spustil nad čitalnico doli. Po nesreči vdrl sem nad steklenim salonom streho, drugače bi še ne bil noter mogel.

* „Človeka nikar“ je sodil „slovenski“, a ne „judovski“ narod!

„Kruota! kaj pa dajlaš?“ oglasi se možicelj skozi okno. Aha! ti si „Sokolov“ sluga, kde so, ali so uže šli? vprašam. „Najso še šli, kaj ka buoš ti s taisto balatavnicó dajlu? me praša dalje. Pa zmedel nam je pogovor Bedenkova Jaka. He! Juri! zakriči mi na uho, da sem se skoraj vstrašil. Obesi tvoj meh tje na hruško, pušo pa postavi v kot in vsedi se, da ga bova „en glažek“ ruknila! Odloživši vse, sedem. Nolihev Srečko je hitro zakrpal streho, dal sem mu nekoliko mojih krogelj, da je zalotal kositar; Cezarič še poznal ni, da sem streho predrl z balonom. Kakor bi bil na zvon udaril, začeli so zahajati „Sokol“ vkupe moj balon gledati, da se prepričajo, kako balon leti, moral se je Češarek nanj sestiti, pa ni šlo dalje ko do strehe, ker je dež lil in je vsak pogledoval, če ne bi videl kaj jasnega. Spustil sem se nato parkrat v zrak, da sem luknje v oblake naredil in takoj je solnce posijalo na vrt. Hitro je bilo sklenjeno: „Lzlet v Loko!“ Ob 11. uri je stopal čvrsti „Sokol“ na kolodvor, ter se odpeljal. Spustil sem se pred krémo prijazne in ljubeznjive gospodične Helene, katera bi lahko predstavljala „lepo Heleno“, ki je ravno na pragu stala. „Juri, počasi!“ mi je zakričala, ti mi boš vse kokoši splasil s tvojim balonom. Ne bojte se, rečem, dovolite, da ga obesim tu od zadej? Da, da! bil je odgovor. Na Suhi so začeli možnarji pokati, ko je „Sokol“ proti Loki korakal. Neko radovedno dekle iz Godešiča vprašalo je: Kaj tok' puka? E — no! Sokolci so prišli! A viš! se začudi rudečelica. A viš, a viš, kok' puka! henti nó! reče zopet druga. Sokol koraka dalje z godbo skozi Suho in Puštal v Loko. V Puštalu je bilo vse na nogah, koji pa ni na prosto mogel, skušal je skozi okno gledati. Nekterim se je posrečilo, ki so bolj drobne glave imeli, pa kakor smo poslej telefon dobili, niso trije, ki so glave skozi okna pomolili, mogli jih več nazaj vzeti, da še danes skozi okna gledajo, i to dokler ne razširijo oken, ali pa jim bodo morali glave obrezati.

Škofjaloka je bila vsa na nogah. Vsi purgarji in purgarce so pričakovali Sokola. Loške gospodične so podarile krasen trak zastavi; županstvo ga je ljubeznjivo sprejelo, topiči so pokali, tudi jaz sem pograbil puško, toda streljal nisem, ker sem le 4 nemčurje zapazil, za 4 pa ne streljam, ker škoda je praha za take čmrle. Loška dekleta so šopke vsipala skozi okna na Sokola. Jurju je pa celi jersbas na glavo priletel, naj bode! le da je butica še cela. Dež je lil, bog Pluvius je stopil na Lebnik, ter zlival. Vrag si ga vvedi, kako golido je moral imeti! Na Loko je vodo kar škropil, kakor bi bito do kolena prahu. Moral sem balon zahajati in ga odpoditi, pa ko sem blizo njega bil, zagnal je celo golido vode v me, da je balon in jaz z njim, oba sva pred Soržovo hišo na glavnem trgu pala. Kdo je pak tok' polov! oglasi se nekdo, ko je toliko vode na enkrat prišlo. Henti nó! tok' pa vonder gri, koker pes! odreže se drugi. Na Štemarjih je bilo veselo; gospa Sušnikova pa je tudi za to poskrbela, da so Sokolaši dobro jeli in pili, potem peli in plesali.

Čas je bil za odhod, dež je lil; balon je bil tako moker, da ni bilo mogoče v zrak, le v blato je silil, zato sem pustil meh, naj ga pes pobere, šel sem rajše v kavano k Bencu. Ko sem s pušo ob tla vdaril, bil sem ves osupnen. A — a — gotovo si včasih nemčur, mu rečem, zato si se me vstrašil. Ko je izpovej tvojih nemčurskih grehov! rečem, če ne — Pusti ga Juri! reče prijatelj, on je boljši Slovenec, kakor bi kdo mislil. Dobro! — rečem, naj bo, če pa kaj izvem, bom po loško „tok' udaru“ s pušo, da bo zvonelo. Glava je bila teška. Moj prijatelj Jaka Gašparin me je spravil pod svojo streho, spal sem trdno, le nadlegovalo me je nekaj. Vso noč me je nemška komanda požarne brambe mučila: rechts schaut! rechts um! front! vse to sem ekserciral, kakor v vojašnici, in ko se zbudim, sem na trebuhu ležal.

Gotovo sem „rückwärts front!“ naredil. Pa to ni še zadosti bilo, ko zopet zaspim, prišla je deputacija: H. Galle, Al. Ahéin in I. Gerber, da bi jaz na to delal, da bi pri loškej požarneji brambi, ostala vedno nemška komanda. „Henti nó!“ zaklel sem jezno po loško, da sem se zbudil, in sem držal celó puško v roki, da bi kresnil po nemčurjih, pa ni bilo ničesa. Suha, ki je Sokola tako sijajno sprejela, imela je tudi svoj sejmní dan. Tje peljal me je prijatelj Jaka, le pušo sem bil primoran pustiti doma; tam boš, streljal litre mi reče, družega ni! Ko vstopim na Trati k lepej Heleni, precej je bilo vse pripravljeno, bob, vino in bili smo židane volje. Pojdiva še „Steinbirta“ obiskat! reče Jaka in sva šla. Pri Steinbirtu sva se dobro pokrepčala, poslovil sem se hitro, ker Luka-matija je uže zvižgal. Vse je bilo teško, glava, srce polno spominov, balon neroden in nevkreten, moral sem ga zahajati, da sem letel za železnico, drugače bi ne bil našel pot v Trst.

„Juri“ je šel oni dan potajno skozi neko vas na Vipavskem, ter slíšal to le pesmico :

Fantje in dekleta, Zlódjeva preseta; Skačete po noči — Po brjarjih vroči.	Dečle vé imate, Kar še ne poznate; Bila boljša pamet, Kakor pisan žamet.
Fantje in dekleta, Slabši ko teleta, Včasih še ob zori Plešete ko nori.	Dečle razbrzdane, Nikdar niste vgnane; Zunaj fletne lepe, V sreč gluhe, slepe.
Osel in oslica, Kozel in kozica, Modro bolj storijo, V hlevu mirno spijo.	Mihec pade z Leno, Bunko zavaljeno. Struna v tistem časi, Nekje se oglasi.
Mečete denarje, Godcem na brjarje; Glav'ca bo zbolela, Mošnja ovenela.	Eden se vsekuje, Drugi pa spakuje, Tretjemu se zdrsne, Čik v plesalko prhne.
Zdravje bo zgubljeno, Cvetje posušeno, Lica bodo upala — Usta vam molčala.	Štucarji se zdijo, Modro se držijo; Osel osla gleda, Z Jakcem pleše Zmeda.
V novem svetlem ,gvanti' Se vrtite s fanti: V ustih čik imajo, Vinca pit vam dajo.	Eden se vam smeje, Pete maže greje: Vrag je bes in zlódi Po brjarjih hodi.

„Juri“ - poet.

Pismo c. kr. žandarjem na Proseku

Vaše Visoko Blagovlaškorodje!

Zakaj se ne priučite slovenščini? — ki je vam tako potrebna, kakor ribi voda. Zakaj niste bolj nljudni? Zakaj ste tako surovi v službi, da pokvarite vse? Mesto z lepo besedo pomirjevati, begate ljudstvo pri vsakej priložnosti in sami prouzročate nezgode. Umeka ste zaprli, dragi moji! to postopanje ni bilo po službenem predpisu in tudi po morali ne! Primorani ste bili izpustiti človeka, ko ga je ljudstvo zahtevalo. Zakaj!? Zato, ker niste kos vaše službi, ali pa jo zlorabite! Žandar, porojen v Piranu, gotovo ni za naše kraje. „Grobost“ je tam doma in vlaški patrijotizem — le tam gnoji irredentizem. Ako vas nečesto odpraviti, tedaj se priučite slovenščini, inace vas bo imel na mihi „Juri che spuzza“.

To vam piše čisto vam udana

Ljudska Svoboda
doma pri pravej Zavednosti.

ZAMREŽENE RESNICE

Ko bi bila kdaj v Gorici razstava rudečih nosev, kdo bi dobil prvo darilo?
Grgarski čuk na palci.
Kdo največ hlač raztrga pred kavano Armonia?
Nek kraški renegat.
Kako to, da Tafeti ima tako visoke sinove?
Zato, da lože gledajo v Italijo.
Kateri list v Gorici največ zabavlja proti Slovincem?
Goriška karjola (samokolnica).
Kdo je zavrgel predlog Furlaneta, da se ti ubogi mrliči ne smejo nositi po Gorici?
Podkapelski žrjali.
Kaki razloček je mej goriško „Corriero“ in „Freccio“?
Da v „Corriere“ piše neka judovska baba in „Freccio“ pa nek črni advokat.
Katere Slevence v Gorici bi „Juri s pušo“ najraje postreljal?
Tiste, ki so volili Hohenlohe-ta.
Kde se dobi na prodaj največji flaškon?
Pri odboru italijanskega društva „Unione“ v Gorici.*
Kako je prišel grgarski čuk v Gorico?
Bravijo, da ga je njegov oče prinesel v oprtnjaku.

— V čem se odlikuje goriško mesto od vseh družih po vsem svetu?

— V tem, da druga mesta imenujejo kak trg „veliki trg“ še le potem, ko uže imajo „mali trg“ — mej tem, ko goriško mesto hoče imeti svojo „Piazza grande“ predno se je „Piazza Piccola“ rodila.

Recept za napravo ženske

Na en kvart poln slabosti loži polovico praznote k šestim lotom božjosti! Ko se pene začnejo na površino vzdigovati, pridene malo prijetnosti. Polagoma mešaj sem ter tje, da se vse dobro zmeša; na dalje vzemi veliko prav čvrste lepote, pohlev-

* V Trstu pa pri Poldetu, glavarju falirane cikoricje.
Ured. Jurja.

nosti, krasote i dobrote — od dovtipa pa cvetek! To pusti do suhega vreti i še pridene nekoliko zavidnosti. Potem pristavi nekaj telesnosti, lahko-mišljenosti, tudi malo lahkovernosti, in da more ta množica lože teči, privlij jej še deset vedrov radovednosti, en dober del nagajivosti i jezoritosti! Vse to drži nagloma nad ognjem, pridene dovolj nezločenih jaje in jezikov od 300 škorcev, i glej! gotovo se bo ženska iz tega zdrgnola, ako še nekoliko obroka zvijače i potuhe pridjati ne pozabiš.

Slovinci v Trzič!

Jutri v nedeljo, 28. t. m. bodo v Trziči nemškutarji z največjo žlico jeli. Ljubljanski turnarčki so baje zato tje poklicani, da bodo na pomije muham branili. Bog obvari, ako se kaka slovenska Muha na pomije vsede. Schafferjev Dolfi jej bo takoj diktiral kazen, namrač, da bo mogla vsaka taka muha za lakoto erknoti. Trziški purkelmajster bo odstrigel takej kaznovanki kljun, ter jo na to spustil, da zleti v Ljubelj in tam pogine. — „Juri s pušo“ izda vsled tega ta le „tagsprfelk“:

„Po vseh postajah, kodar se peljejo turnarčki, naj se strelja, ako pa ni praha, naj se na deske skup tolče — da bo po leško „pukalo“ — črno-rudečerumene zastave, naj se izobesijo. V Kranj morajo priti vsi fantje iz Čirč, vsak polič naj izostane, bolje je vse dati.

Dolenz v Kranji ima glavno nalogo — da si zbere na mostu nemčursko gardo, ter jej postreže z fortšritsnopsom in z hajgutom.

V Naklem in drugih vaseh do Kovorja, naj se položi smerečje in hrastovno perje na cesto, želoda ne sme biti, ker bi ga prašiči pohrustali. Pri uhođu v Trzič, morajo stati Dežmanove grablje le še z enim edinim polomljenim zobom. Radoljški nemčurji zasedejo vse griče, da ne prihruje kaka slovenska muha v Trzič. „Schulverein“, ki se tu ustanovi, naj nosi ime „Trziškooslovskineumnospakedranišulverein“. Pri slovesnosti, ko bo uže mnogo šnopsa steklo, naj se odpošlje telegram Bismarcku:

Ljubi Bismarek,	Boš nas varoval!
Du bist sehr stark,	Da zabavljal,
Le pridi k nam,	Ne bo Slovenec,
Če ne, mi k vam!	Ko šterpenec
Le en vlas	Naše šprabe,
In tvoj glas,	Dieser Drache!
Daj od sebe,	Dežman hoch,
Da nadleže	Lebe noch!

Ponižni čevljarji, usnarji in
Deutschkranarji.

Sveta Ciril in Metod

sta, kakor nas uči sv. biblija v nebesih! torej pristeta svetnikom božjim in imata „tam gori“ svoj poseben prostor v takozvanem „slovanskem kraljevstvu“. Po menenju naših narodnih prijateljev (?) pa nebeščanje velikanskega slovanskega sveta imajo nekoliko manje prednosti, nego nebeščanje družih narodnostij, kakor: romanski, grmanski, grški itd. Torej naša svetnika sv. Ciril in Metod morata zadovoljna biti, da imata kotiček mej nebeščani nižje vrste; zato tudi ni potrebno, da bi ja mi revni zemljani tu toliko slavili; dasiravno se goriški pokneženi škof toliko trudi, da bi vpeljal na dan sv. Cirila Metoda častni sopraznik, da bi se ja posebuo častilo in slavilo, osobito pa je uže dal povelje vsem svojim podložnim dušnim pastirjem — kako strogo, naj ta dan z veliko slavnostjo poveljujejo.

Oznanila

Cikorja je pala v konkurz; „masafervalter“ dr. Zguba. Kdor je pil premalo šnopsa, naj se oglasi do 1. aprila lanskega leta pri dr. Zgubi; on bo dal cikorjašem po petici.

Od višje Jurjeve sodnije „via piš me v uho“ I. nadstropje pod streho.

Da ne bo nihče v dvomu radi novoizvoljenega gospoda kupčijskega ministra, kot poslanca za okraj Celovec-Velikovec, bodi očitno povedano, da se še ne vé, so li gospodje Ritter von Metnitz, dr. Matzka in c. kr. adjunkt uže sklenili osobno stopiti pred imenovanega gospoda ministra in ga prositi, da bi svoj mandat Laksu na ljubo odložil, ali ne; do zdaj je le toliko gotovo, da volilnih mož jim nobeden ni šel na falcijozne limanice.

Jaka Preberdija.

V Pliberci, v petem letu 5. junija falcijozne opozicije.

Bog varuj Slovence pred zdravili Udovicich-eve lekarne, vulgo Fendler! V tej lekarni imajo navado dodati vsakemu zdravilu po nekoliko kapljic „na gnjilo distilirane cikoricje“, pogrete na „ščavomaniji“. Ta zmes je Slovincem smrtua. Pozor!

Nekaj okroglih od koroških volitev

Kaj je rekel Čebul:
„Jetz bin ich Null!
Zgubljena je Doberla vas,
Das geht schon über den Spass!“

Slovinci so vzeli Libeliče,
To hudo peče nemške tiče;
Če jih pa le preveč boli,
Čez Dravo naj zletijo vsi!

Vikati čujem nekega strica:
„Oh zgubljena je moja Možica!“
Oj striček, potolaži se ti,
Saj tvoja nikoli bila ni!

'z Škoecjana se slíšal glas je tak,
Da je propadel učitelj Lesjak.
Učitelj naj „abece“ uči,
Volitev oprav'mo že sami!

'z Galicije sem pa to le bral,
Da Metnitz je žganje dajal;
Velika je bila rajtenga,
Volili so vendar Pino-ta!

Najbolj me Kapla veseli,
Gospod jo Šiman prav vrti:
Na kmetih zmago on končá,
Še v trgu v vojsko se podá,
Večino slavno pridobi!
Sto let naj Šiman še živi!

Smešnice

Turist pride na gori k ovčjemu pastirju, katterega tako le nagovori: Lep, zares prav lep razgled imate odtod. Od tukaj se prav daleč vidi, gotovo se mora še clo v Ameriko videti!? Pastir: O, še dalje! Turist: Je li to mogoče! Pastir: Kadar je jasno, vidi se od tukaj clo mesec.

Knez Kaunic je cesarju Jožefu II. načrt neke nove postave za podpis predložil. Načrt pa se cesarju nikakor ni dopadel, zato podpiše: „Kaunic je en osel. Jožef II.“ — Tako podpisan načrt cesar Kaunicu nazaj da, rekoč: Berite, kaj o vašem načrtu, mislim. — Kaunic bere, zarudi in reče: Preveč časti mi izkažete s tem, ako mislite, da je Kaunic en osel in Jožef ta drugi (II).

Kmet pokliče zdravnika k svojej bolnej ženi. „100 gld. vam dam“, pravi, „ako moja žena bolezní rešite, ali jo pa umorite“. Zdravnik zapiše zdravila, a žena umrje. Nekoliko dni kasneje tirja zdravnik svojih 100 gld. — Zakaj, praša vdovec, ste li vi moja ženo umorili? — Ne, bog obvari! reče zdravnik. — Ste li jo ozdravili? praša kmet. — Ne! — Torej nimate kaj tirjati.

Banjškar pride v Gorico in hodi utopljen v svoje misli po ulicah; naenkrat se spomni, da mora kupiti nekoliko platnine in stopi v prvo štacuno, ne pazeč na to, prodaja se li v njej platnina, ali ne. Nevedoma je bil torej stopil v sobo nekega denarnega menjalca. Ko ta kmetiča ugleda, ga vpraša: „Oče, kaj bi rad?“ — Kmet, spoznavši, da ni stopil v pravi kraj, odgovori: „Znal bi rad, kaj da tukaj prodajate.“ — Krivonosni žid, hoteč kmetiča osmešiti, pravi: „Tukaj se prodajajo oslovske glave.“ — „Sentaj na te, morate pač velikansk promet imeti, ker vidim, da imate le še eno tako glavo v zalogi“, zavrne mu hitro naš hribovec.

Ko je talijanski kralj Viktor Emanuel zamrl, pride grgarski Čuk v neko mesnico, ter žalostno pove mesarici, da je „naš kralj“ zamrl. Mesarica pa mu na to odgovori: Kaj imate tudi v Grgarju vašega kralja? Na to vprašanje grgarski Čuk sramežljivo odide, misleč: credevi che sin duch da la me opinion.

V Laščah je bil sodnik, ki je vsacega silil priseci in malo jih je bilo, ki ne bi bili uže prisegli. Necega dne pride kmet A. v sodnijo radi neke tožbe; ne da bi sodnik mnogo o tej stvari govoril in izpraševal, pravi kmetu: Boste prisegli? „Nú ja!“, odgovori kmet. Kakor bi mignol, sodnik vžge sveče, ter reče kmetu: Vzdignite roko tako! „Nú ja!“, odgovori kmet. Tri prste po koncu. „Nú ja!“. Zdaj naravna kmetu roko in reče: Zdaj boste za menoj govorili. Sodnik: Prisežem! Kmet: „Nú ja!“. Sod.: Bogu. Kmet še vedno: „Nú ja!“. Sodnik: Grom in strela! morate tako govoriti, kakor jaz. Kmet: „Nú ja!“. Sodnik: Če ne, vas bom dal zapreti. „Nú ja!“, odgovori kmet. Sodnik se razjezi. Kaj mu hoče storiti? Jezno reče: Če ne boste tako govorili, bo vas hudič vzal! „Nú ja!“, odvrne kmet. Zdaj mi se pa poberite izpred oči! zareži se sodnik. „Nú ja!“, odgovori kmet, vzame svojo palico in odide, pustivši sodnika na cedilu.

„He, klanar kom!“
 — Ja, prav naš je ta konj, gaspud!
 „Ferštest tu tajč, flegel?“
 — Oh, jemnasta! Poslušaj, veš, gotovo praša po guenmu, ki je bil naš gostac in kam se je vlegel Ti, povej mu! Gaspud, vidite in pokaže z roko — tam doli pod drobnico.
 «O, ir bauernfíher!»
 — Ti! pravi, da bomo navihani.
 «Sake mir, vo get der bek hin?»
 — Slišiš! Praša, če je Sageev bik hin. — Ta! ne, ne, pase se tam v grivi.
 «Ir pauern pak!»
 — O, ja! hud je kakor spak, precej pobode, če vidi škrice; le naravnost tje gori pojte — ter mu pokaže stezo.
 «No, a — so! gradavs?»
 — Ja, ja! memo grada, kder je ovs.
 In tako je Nemcu pokazal napačno pot.

Priporočilo. Ein städtlicher Lehrer, derzeit Leiter der städtlicher Schule in — itd. priporoči se za poučevanje v nemščini.

Anton Bonné

krojaški mojster
 TRST — Piazza S. Caterina 1 — TRST
 odlikovan z svetinjo na razstavi leta 1882. v Trstu, izdeluje vsakovrstne obleke za gospode po najnovejšem kroju in primernej ceni. V svojej zalogi ima na razpolago najboljše blago iz prvih čeških in drugih tovarn. Naročila na deželi izvrši točno v najkrajšem času. Priporoči se čč. duhovščini in drugim rodoljubom za obilna naročila. — 12-3

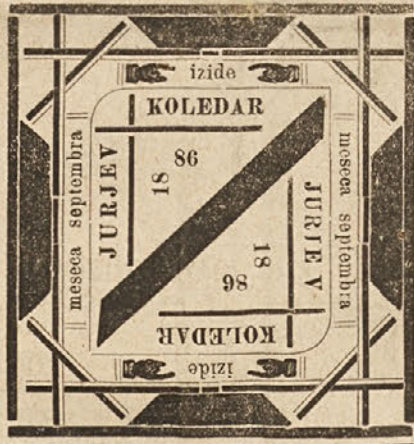
Podpisani priporoča slav. p. n. občinstvu svojo gostilno
„K SLONU“
 Na razpolago ima dobra vina in pivo po primernej nižkej ceni; kuhinja je izborna in postrežba točna. — Nadja se obilnega pohajanja od Slovencev I. MAYER.

Lira in cvetje

zbirka vsakovrstnih pesnij
 dobi se pri našem uredništvu po
 60 kr. franko na dom.

Agencija za posredovanje služeb in stanovanj E. GEROMINI-JA

priskrbuje službe vsake vrste v Avstriji in inozemstvu. Kupuje in prodaje hiše pod najugodnejšimi pogodbami. 24-14
 Piazza Ponterosso N.ro 2, I. nadstropje.

Filijalka v Trstu c. kr. priv. avstrijs. kredit-zavoda za trgovino in obrt.

Novci za vplačila
 v bankah pri 24-14
 4-dnevni odkaz 3%
 8-dnevni odkaz 3 1/4%
 30-dnevni odkaz 3 1/2%
 v napoleondorih pri
 30-dnevni odkaz 3%
 3-mesečni odkaz 3 1/4%
 6-mesečni odkaz 3 1/2%
Okrožni otdel
 v bankah 2 1/2% kamate na vsako vsoto, a v napoleondorih brez kamat.
Napotnice za Dunaj, Prago, Pešto, Brno, Tropavo, Levov in Reko. Nadalje Zagreb, Arad, Grae, Hermanstadt, Inomost, Celovec, Ljubljano, Saleburg brez troškov.
Kupnja in prodaja diviz, efektov, tako vnovčenje kuponov pri 1/8% provizijona.
Provizija na Warrante, uveti na sporazumljenje pri otvorenju kredita v Londonu ali Parizu 1/2% provizije za 3 mesece.
 Na efekte 6% letnih kamator od zneska od f. 1000; za večje vsote glasom posebnega sporazumljenja.
 V TRSTU, 1. junija 1885.

Za vsakovrstno pecivo priporoča podpisani svojo obširno

PEKARIJO

19 — NA GRETI — 19
 V zalogi ima na prodaj vsakovrstne moke. Prevzimate v domačo peko: potice, pinee, presnice in enake izdelke. Vsako naročilo se izvrši hitro in točno. Drag. Gruden.

aparate — kakor vsakovrstno električno gonilno za hiše in zdravnike izdeluje in popravi — ter deluje podpisani — ter venim predstojnikom in novejši iznajdene stirelo vršeno boče točno in v najkrajšem času.
ALOJZ TOMMASINI
 24-8 Trst, Via S. Lazzaro N. 2020.
 bo imel poseben oddelek za oglaševanje. Priporoči se oglaševalcem občinstvu za obila vrstila.

Zabavni in saljivo-illustrirani
Jurjev koledar
 24-8 Trst, Via S. Lazzaro N. 2020.

Illustrirte WELTGESCHICHTE
 Begründet von
Otto von Corvin und Fr. W. Held.
 Zweite gänzlich umgearbeitete Auflage.
Mit 2500 Abbildungen, 90 Tontafeln, 19 Karten etc.
 Zu beziehen in 4 Ausgaben:
 1. In 142 Lieferungen à 50 Pf.
 2. In 24 Abteilungen à 3 M.
 3. In 8 Bänden geheftet M. 69. 50.
 4. In 8 Bänden eleg. gebunden M. 82.
 Prospekte werden überallhin gratis und portofrei gesandt.
 Bestellungen auf das Werk nehmen entgegen alle Buchhandlungen sowie auch die Verlagsbuchhandlung.
 Leipzig. Berlin.
Verlag von Otto Spamer

F. Raffaelli, knjigotrtec na berzno, znem trgu, priporoča slovenskemu občinstvu svojo zalogo vsakovrstnih knjig. Tudi se dobi nedavno izšla knjiga „Slavia Italiana“ po glđ. 1.20 zv. „Lira in Cvetje“ po 55 kr. in druge zabavne in poučljive knjige več jezikov.
 Podpisani gosliničar priporoča svojo pred kratko časa odprto gostilno
Zur Stadt Wien
 Piazza della Caserma
 v katerej ima mnogovrstna najboljša vina in ukusno pivo, ter izvrstno kuhinjo z dobro in točno postrežbo. I. Peterlin.

Dobro znana pekarija Josipa Seleša
 Via dell'Acquedotto
 ima vsak dan in vsako drugo uro svež (frišen) kruh. — Sprejemajo se naročila vsakovrstnih finih pekarij za zohcetič itd.

Javna trgovska agencija
 (Pubblica Agenzia Commerciale)
TRST
 Corso broj 22.
ZANIMIVO ZA VSE
 Posebna postrežba za male naročbe. Pošilja se na vse kraje na drobno, družinam in gostilnicam: Razno sočirje, kava, mirodije, pomeranče, limone, sadje, evetlice, rokodelsko orodje, pohištvo, dišavine, modno blago itd., vse po originalnih cenah proti mali proviziji, carine prosto.
PREVZAME
 razpošiljatev in vročitev tiskovin, okrožnic, cenikov itd. za katere koli dežele in stanove.
 48-6
 ODDELEK ZA IZVESTJA.
 Ponudi izvestja o domačih in inostranih trgovih, kakor tudi trgovska in obrtnijska poročila.
 ODDELEK ZA NASTAV.
 Janjo v službo. Priskrbi zastopnike in uradnike za vse trg. stroke, za tovarne in odlično gospodo.

V novi prodajalnici
frišnega sadja
 Via S. Giovanni, prodaja izvrstne pomodoro' kilo po kr.: 14-36, krompir 12, grah frišni 24, mandarini 2 in banane 10 k. kom., parova peresa za nakit 24 kr. dvanaajstina. Vsak dan prevzame naročila za odpošiljatev sadja, rib in zelenja od 5 kilgr dalje po primernej ceni. Ambalaža in odpošiljatev sta prosti stroškov.
Polli i sin
 Trst-Grac.

POZOR PROTI PONAREJENJU
VLAHOV
 lek
 odobren po c. kr. vladi, priporočen od zdravniških strokovnjakov, patentovan od združenih držav Ameriskih.
 Dosežni uspeh: vsakovrstna nerazpoložnost, neprebavljivost, kolika, gliste, krvavica (hemoroidi), povračljive mrzlice, vodenica, pranicna, lenost, slabost, čiščenje krvi. Čisti polagoma in okrepuje zdravje. Z vsako steklenico vred dobi se tudi navod, kako se ima rabiti lek.
NB. Pozor proti ponarejenju!
 Da bi dobivanje leka olajšal, zalaga ž njim izdelovatelj vse kavare, mirodilnice, sladčarije in likerije v glavnih mestih po celem svetu.
 Trgovnica: Romano Vlahov v Sibniku. Glavna zaloga v Trstu: Via S. Lazzaro 1.
POZOR PROTI PONAREJENJU
 Romano Vlahov lek odlikovan 1894 v Kalkuti
 Romano Vlahov lek odlikovan 1894 v Kalkuti